Є стіни, стеля.

Вже заходь до хати.

Нема підлоги –

вигадать не зміг.

А на стіні

припала божа мати

до ніг месії.

До пробитих ніг.

Не на стіні,

а на землі, під нами,

притрушеній отавою,

сирій,

проступлять

губ твоїх криваві плями.

Шепочеш: "Боже мій!.." –

як: "Сину мій!.."

Зоря слов'янська,

сиві склавши крила,

як із небес,

упала із віків.

Прошила стелю –

землю не прошила –

застрягла

у кістках твоїх синів.